

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibus Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

26. Si Satanas Satanam eijcit, aduersum se diuisus est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

25. *Abscondisti hæc à sapientibus, & reuelasti ea paruulis.*

*Paruulos
ac humiles
non fert
Galvinus.*

QUUM hæc Christi verba de superbis & de humilibus doctissimi in Ecclesia Patres hæctenus intellexerint, August. serm. 8. de verbis Domini, Gregor. Moral. lib. 27. cap. 9. & Hilarius in com. in hunc locum, vt in Prompt. Cath. in festo S. Mathiæ ostendimus, ad quos etiam accedit Chrysost. hom. 39. in Math. vnus Caluinus, quia de numero talium paruulorum nec erat, nec esse voluit, vult omnino Christum per Sapientes notare viros doctos ac magnos sine vlla vitij notatione, pauperes verò ignobiles ac viles personas sine vlla virtutis nota. Nempe vt locum faceret textoribus suis, coriariis, sartoribus, tonforibus, & id genus aliis plebeiis planèque indoctis hominibus, qui noui Euangelij Caluiniani præcipui præcones per Galliam, hoc Belgium, & Angliam erant. Rationem adfert, quia etiam superbi ac feroces aliquãdo ad Apostolica munera à Deo vocantur, quod ex Pauli exemplo probat. Cæterum nec Paulus quum adhuc Saulus esset, ex mera superbia & ferocia talis erat, sed, vt ipsemet profiteretur, zelator paternarum iraditionum, & ex ignorantia peccans, nec qualemcumque illam suam ferociam factus Apostolus retinuit, sed in alium virum conuersus paruulus erat; nec denique magis contra superbos quàm contra doctos hoc exemplum facit, quum Paulus in lege Moyseica ante conuersionem doctissimus fuerit, ad pedes Gamalielis institutus, vt ipse Paulus profiteretur. Tenenda igitur veterum Patrum saluberrima expositio, & nouella reiicienda Caluini corruptio.

IN MATTHÆI CAP. XII.

26. *Si Satanas Satanam eycit, aduersum se diuisus est.*

VVM hæc prima Christi responsio ad illam Pharisæorum blasphemiam, quod in principe dæmoniorum dæmonia eiiciebat, locum habeat in illa dæmoniorum eiectione, quæ vera & efficax est, & qua inuitus dæmon ab homine pellitur, non autem de ficticia illa cessione qua per collusionem quandam eiici se dæmones etiam aliorum dæmonum opera interdum patiuntur, aut fingunt porius, de qua disputat S. August. in lib. 83. qq. q. 79. Caluinus ficticiam hanc & illusoriam dæmonis eiectionem

Catho

Catholicæ Ecclesiæ tribuit, quando per exorcismos dæmones eiicit, vel inter reliquos minores ordines exorcistas constituit. Exorcismi (inquit) in Papatu nihil aliud sunt, quam umbratiles & fictitij Satanae contra seipsum conflictus. Et paulò post, explicans illa verba, *Filij vesiri in quo eijciunt*, ait. Non dubito quin veteres exorcistas notet, quorum tunc vulgaris erat usus apud Iudaos, qui inuocato Dei nomine dæmones fugabant. Postea Papiſta, ne sua conditio inferior esset, illos emulati sunt in creandis exorcistis: atque hoc modo simiarum simia fuerunt. Hæc ille, ipsum ordinem exorcistarum in Ecclesia irridens, & in exorcismi cæremonia quæ baptizandis adhibetur, non veram dæmonis eiectionem, sed fictitiam fieri, & Satanae contra seipsum conflictum docens. Ita planè sicut Christum Pharisæi, sic ille Ecclesiam accusat, quòd opera Satanae Satanam eiicit. Sed hac in re veteres hæreticos sequitur, imò superat Calvinus. Pelagianos qui in paruulis peccatum originale negabant & cõsequenter in potestate dæmonis illos esse agnoscere volebant, ex ipsa exorcismi cæremonia refutat Augustinus. Cæremoniam penitus improbare non audebant Pelagiani, audeat Calvinus. In illa tamen cæremonia fictitiam esse dæmonis eiectionem aiebãt Pelagiani, sicut hic ait Calvinus. Sic enim de illis scribit August. *Ipsa Ecclesia sacramenta quæ tam priscae traditionis auctoritate cõcelebrat, ut ea isti quamuis in paruulis existiment simulatoriè potiùs quam veraciter fieri, non tamen audeant aperta improbatione respuere, ipsa inquam Ecclesia sacramenta satis indicant paruulos à partu etiã recentissimos per gratiam Christi de diaboli seruitio liberari. Excepto enim quòd in peccatorum remissionem non fallaci, sed fideli mysterio baptizantur, etiã priùs exorcizatur in eis & exufflatur potestas contraria, cui etiã verbis eorum, à quibus portantur, sese renunciare respondent.* Hæc ille. Eandem cæremoniam contra illos vrget epist. 105. *Circumstipantur (inquit) & diuinarum auctoritate lectionum, & antiquitus tradito & recto firmo Ecclesiæ ritu in baptizare paruulorum, ubi apertissimè demonstrantur infantes, & cum exorcizantur, & cum eis per eos à quibus gestantur renunciare respondent, à diaboli dominatione liberari.* Hæc ibi. Idem frequenter contra eosdem alibi vrget, de nupt. & concup. lib. 1. cap. 20. & lib. 2. cap. 18. vbi ait, *In Ecclesia toto orbe diffusa exorcizari infantes baptizandos, ut ab eis princeps mundi eijciatur foras, à quo necesse est ut vasa ire possideantur.* Eandem cæremoniam testatur Nazianzenus orat. in sanctum lauacrum. Cyprianus lib.

De exorcismo Catholico.

Paruulorum exorcismus.

De pecc. originali lib. 1. cap. 49.

lib.

lib. 4. epist. 7. Ambros. lib. 1. cap. 5. de Sacramentis. Optatus lib. 4. contra Parmenianū. Cælestinus epist. 1. cap. 12. & Leo epist. 4. cap. 7. vbi dicit, *secundum Apostolicam regulam hanc ceremoniam exerceri*; non ad imitationem exorcismorum in Iudæis, vt nugatur Caluius.

Exorcismus dæmonum.

Porro accepisse Ecclesiam potestatem à Deo coërcendi & eiciendi dæmones per exorcismos, testatur tota contra impium Caluinum antiquitas. Iustinus in dialogo cum Tryphone, Tertullianus in Apologetico cap. 32. in lib. de corona militis, & alibi sæpe. Cyprianus in lib. ad Demetrianum. Laurentius lib. 2. cap. 16. & lib. 4. cap. 27. & lib. 5. cap. 22. Denique August. de ciuitate Dei lib. 10. cap. 22. Sed & ordinariū quoddam officium exorcizandi dæmones in Ecclesia Catholica, olim quidem fuisse, multa Concilia testantur, Conc. Antiochen. can. 10. Carthag. 4. can. 7. & Laodicenum can. 29. Hodie autē vsque superesse, frequentia etiam nostri temporis exempla eaque recentissima docuerunt. Sed suam singularem impietatem vel in hoc maximè patefecit Caluius, quod Iudæorum exorcistas, tamen ex legis præscripto eos non haberet, agnoscit tamen, eo quod Deus vt in fœderis sui fide puroque cultu illum populum retinetet, suam inter eos præsentiam variis miraculis subinde testaretur; in Christiana autem & Catholica Ecclesia vt in noui fœderis fide puroque Dei cultu nouus populus retineretur, nullos exorcistas, nulla miracula nisi ficticia vult agnoscere. Ira Iudæis magis fauet Caluius, quàm omnibus hætenus ante Lutherum natum populis Christianis.

Caluius Iudæis.

31. Spiritus blasphemia non remittetur.

Caluini blasphemia in Spiritum sanctum sanctum duplicem.

HOc Christi verbū præmens Caluius, aliam in Spiritum sanctum blasphemiam depromit. Quum enim per Spiritum blasphemiam illud peccatum intelligat, quo quis contra proprium animi sui sensum Dei donis & virtuti obrectat, & qui destinata malicia Dei gratiæ & virtutem oppugnat (quod ei libenter concedimus, quia illa omnino erat Phariseorum hoc loco blasphemia) mox concludit, hanc blasphemiam infallibiliter non remitti. Mirum (inquit) non est, si tali sacrilegio spem veniæ præcidat Christus. Ita aliam blasphemiam pronunciat, docens in huiusmodi peccato desperationē, quæ vna est contra Dei Spiritum blasphemiam, eaque maxima, vt accuratè docet S. August. de verbis Domini serm. 11. Sed sententiæ